

У Европи бесни сукоб између западноевропске и руске историографије око узрока другог светског рата. Рат историчара заправо је покушај Запада, посебно Британаца и Американаца, да преко младих словенских демократија из источне Европе, Русији оспоре морално и војно постугнуће у другом светском рату и људске жртве које су је претвориле у демографску пустињу. Ова политика најављује нову етапу борбе за простор негдашњег Совјетског Савеза док Русија клеца под ударима економске кризе. Рачун Запада није без основа. Русија пак одбацује преправљање историје што потврђује и акт председника Русије Медведева којим се оснива посебна комисија за спречавање покушаја фалсификовања историје на штету Русије. [\[1\]](#)

У говору поводом почетка другог светског рата Путин учтиво поручује, Пољацима и осталим посматрачима, да је свако тражио пут избављења пред Хитлеровим армијама а да је Русија са њим последња склопила пакт. Примећује да је пољска војска заједно са Вермахтом ушла у Чехословачку. [\[2\]](#) Совјетско одбијање немачког предлога, у условима када су сви могући савезници СССР-а на Западу пристали на договор са немачким Рајхом и одбили да сарађују са совјетима, Стаљинова дипломатија оног времена сматрала је, с правом, неразумним, мисли Путин.

[\[3\]](#)

Поводом седамдесетогодишњице почетка рата у Москви изашла је збирка докумената

Тајне пољске политике

која показују да је пред рат пољско руководство планирало командовање и уништавање Совјетског Савеза.

[\[4\]](#)

Оно што Путин као шеф велике државе не може да каже, јасно саопштава Наталија Нарочицкаја и подсећа Пољаке да су територије на које су ступиле совјетске трупе, после потписивања пакта Молотов-Рибентроп, до револуције припадале Руској империји.

[\[5\]](#)

Посебно је важна Путинова анализа узрока рата јер он упире прст у версајски систем и додаје да све земље које су се договарале са нацистима треба да признају грешку. [\[6\]](#) Објективно говорећи СССР није се борио само против Хитлера, јер да је тако, после његове смрти и укидања целокупног партијског и државног апарата националсоцијалиста, Немачка не би била дељена на окупационе зоне. Совјети су

Немачку поделили да би предупредили да она поново буде гурнута против СССР-а. Отуда је англоамеричка политика осетљива на руско-немачку сарадњу и немачки и европски покушај еманципације од САД.

[\[7\]](#)

Ревизија или рат

Али велика историографска и политичка полемика између Европе која жели да отопли односе са Русијом и Европе која прижељкује њену трансформацију до непрепознатљивости није разлучена од комунистичке и тзв. ревизионистичке историографије у Србији.

Европски ревизионизам циља ка једном: моралном разоружању Руса и распарчавању њихове земље која је превелика по мерилу америчког врха. У српском случају позив на ревизију историје јесте и позив да се она деидеологизује, да престане бити комунистичка тј. да дâ свој допринос окончању грађанског рата започетог пре седеамдесет година. Зато се заточеници партизанске историографије вешто позивају на антифашизам како би забашурили њену острашћену и скучену слику прошлости. И посредно тврде да су они једини антифашисти.

У ствари „српски ревизионисти“ желе да се грађански рат опише онако како је изгледао а не како то чини идеолошки и политички острашћена комунистичка мањина, која је победила и истребила своје неистомишљенике и противнике. Тзв. српски ревизионизам нема ничег заједничког са ревизионизмом Запада јер се између Немачке, Јапана, Италије, Француске, Русије, Британије и САД заподео рат држава а не грађански или идеолошки сукоб. На простору Краљевине Југославије други светски рат трајао је свега неколико месеци али је зато грађански рат трајао четири године. Вођен је између Срба и Хрвата и између Срба и Срба. Зато српска историја коју су писали српски и хрватски комунисти мора бити преиспитана и допуњена новим изворима који чекају у јавним и приватним архивама. Посебно је важно истаћи да се још увек, мада све ређе, истиче наказна природа комунистичких ликвидација и полицијских прогона, самоуправног јавашлука и октроисане политичке послушности. И поред дубоких промена нашег друштва историографија стасала у нездравом амбијенту Брозове епохе проглашена је недодирљивом а њени критичари жигосани као опасни противници демократије и поборници фашизма.

Не чуди што у расправи о грађанском рату главну реч не воде историчари већ људи других професија. Мудри историчари у сваком моменту могу да укажу на чињеницу да полемике прати стихија страсти нестручњака. Зато истраживаче више привлачи балови и одевање у старом Београду него историја проливања крви и суза и објављивање нове историјске грађе о туробним догађајима, уочи и за време другог светског рата. Од окончања рата прошло је преко шездесет година а стиче се утисак да је о том кобном времену речено све још пре но што се упокојио Јосип Броз.

Међу заговорницима преиспитивања комунистичке историографије разлучује се неколико група. Прву чине сами политички емигранти и њихови директни потомци. Другу чине њихови рођаци, симпатизери и пријатељи настањени у Србији. Трећу групу, друштвено најмоћнију, чине бивши службеници или сарадници из партијско-полицијског апарата који су, бавећи се нашом емиграцијом за потребе Броза, открили родољубиви српски свет, и у сплету догађаја (пропаст комунизма) поистоветили се са објектом посматрања и прогона. Напокон, четврту групу чине различити људи незадовољни комунизмом рођени после Брозових привредних реформи али лишени личних пизми пошто нису упетљани у освете и заваде из времена братоубилачког рата.

Потивници преиспитивања Брозове историографије могу се разделити у две групе: на потомке комунистичких функционера и официра и људе из партијско-полицијског апарата, блиске свим властима. Али док су „ревизионисти” идеолошки дисперговани дотле је група конзервативаца и противника ревизије Брозове историографије хомогенија и снажнија пошто се чврсто везала за вашингтонско чвориште моћи на Балкану. Прилажење и везивање југословенских и српских комуниста за Вашингтон није почело превратом 2000. нити пак 1987. већ много раније, после другог светског рата, од 1948. и склапања одбрамбеног пакта Југославије са Грчком и Турском. Заговорници брозовске историографије и политике деценијама су распоређивани преко партијског и полицијског апарата на универзитете, научне, институције, архиве и музеје те је управо отпор променама најснажнији међу најшколованијим људима.

Недићево виђење пораза

Од 1941-1946 Недић је доживео два тешка пораза. Први, као командант тупа југословенске војске на југу Краљевине у краткотрајном априлском рату 1941. а други пошто је 1945. допао у руке идеолошког непријатеља, Јосипа Броза. Против њега је сво време рата држао огорчене говоре називајући га зликовцем, разбојником, србождером, политичким пустоловом и сл. За учесника и сведока српских победа у балканским ратовима и првом светском рату ово је значило не само несрећан крај војничке каријере

већ и крај живота.

У говорима које је држао у време немачке окупације председник владе Недић прорекао је своју судбину. Поручивао је да се Срби неће „поклонити Хрвату Брозу и његовој комапнији“, „да болшевизам нема ништа заједничко са српских духом ни са српском културом“, да Срби нису комунисти и болшевици већ национални православци и домаћини, да је Симовић једним безумним актом самовоље збацио закониту власт и Југославију увалио у рат и тако је упропастио а потом оставио војску и народ да се носи са последицама једног безумног подухвата. Поводом споразума Тито-Шубашић Недић је изјавио да је срамно и недостојно Енглеске и САД да воде овакву политику према Србима и Краљу Петру, да су Срби монархисти, да знају да је прокламација Краљева изнуђена, да Срби неће прокламацију какву нуде Тито и Шубашић. [8]

Опкољен ужасом распада Југославије и грађанског рата Недић 2.9.1941. поручује угроженом народу: „Дошао сам на владу да спасавам народ, да се међусобно не истреби; да завлада ред и мир, рад и братство; да сачекамо свршетак рата здружени под српским барјаком. Само слога Србина спасава. Шта можемо сада да учинимо? Ништа. Само себи зло. Ми смо зрно песка у узбурканом светском мору. Данас се врше обрачуни највећих сила света. Ту ми не можемо помоћи нити одмоћи.“ [9]

Ваља запазити да Недић Србију не доживљава као стратешког партнера Немачке већ као државног сужња који је добио условно право на живот а то сугерише прва реченица декларације владе народног спаса од 2. 9. 1941: „После непуних пет месеци од једног несрећно започетог и још несрећније завршеног рата, у којем је наш народ изгубио слободу и независност и све тековине своје столетне мучне борбе, Србија и српски народ добили су своју владу, која ће самостално, под надзором немачког војног заповедника у Србији, руководити пословима своје земље.“ [10]

У доскора необјављеном меморандуму генералу Ајзенхауеру упућеном у мају 1945. Милан Недић даје сажет приказ рата на простору Краљевине Југославије и описује тежак положај Срба после априлског рата. [11] Као познату чињеницу истиче да је Југославија ушла у рат на страни савезника под неповољним условима. Опкољена са свих страна, на фронту од две хиљаде миља, немачким, италијанским, бугарским и мађарским армијама Југославија није оклевала да уђе у сукоб који је са војне тачке гледишта био самоубиство. Истакао је да су Хрвати заслужни за брз продор Немаца. Настанком независне хрватске државе, вели Недић, почиње страшна трагедија српског народа. Актери ове трагедије су Немци и њихови савезници, посебно Хрвати и комунисти. [12] Први корак Немаца јесте

комадање Југославије и деоба српског становништва на пет делова а сваки је припадао немачким савезницима, огорченим и смртним непријатељима Срба. Недић каже да су комунисти с почетка били у добрим односима са окупатором. После немачког напада на СССР комунисти су променили понашање. Паклени план комуниста, наставља Недић, био је усмерен пре свега према српским националистима и народу тако што су провоцирали масакрирајући мале групе немачких војника сечењем ушију, носева и вађењем очију. Циљ је био изазивање немачких репресалија према цивилном становништву. У казним експедицијама нестајала су читава села. Наводи стрељања у Крагујевцу, Крушевцу, Краљеву, разарања у северозападној Србији.

Комесарска управа, стоји у меморандуму, није могла да контролише стање у земљи те су српске странке предложиле образовање националне владе која би Србе заштитила од Немаца са једне и комуниста са друге стране. Оваква влада захтевала је личну жртву. Ситуацију је отежавала чињеница да су Немци имали план да поделе Србију између Хрвата, Мађара и Бугара.

Комунисти, протерани из Србије, концентрисали су своје снаге посебно у НДХ, где се нису борили нити против Хрвата нити против Немаца, жали се Недић. Повремено су нападали границу Србије са циљем да убаце и рашире комунистичку организацију. Али ове акције нису биле опасне по Хрвате и Немце. Захваљујући томе Хрвати су могли непрекидно да истребљују Србе, Немци такође, казује Недић. Упоредо са заштитом Срба од комуниста и окупатора, истиче Недић, развијао се покрет Драже Михаиловића уз тајну подршку српске владе. Тако је било до појаве совјета на Балкану у јесен 1944. Тада се трупе Драже Михаиловића повлаче због солидарности са савезницима.

Срби су изгубили преко милион људи констатује Недић. Ситуацију у Србији отежавало је око 400.000 душа из других крајева међу којима је било и 86.000 деце које је Србија примила.

Недићева оцена с пролећа 1945. несагласна је са комунистичком историографијом и гласи: „Југославија је под терором режима комунистичке мањине. Ако заиста слободни плебисцит буде гарантован ми смо сигурни да ће Срби у великој већини бити против.“ [\[13\]](#)

Ово потврђују и комунисти који су учествовали у рату и поратним ликвидацијама политичких противника.

[\[14\]](#)

Недић моли Ајзенхауера да Срби који се налазе под јурисдикцијом америчких трупа не буду испоручени Југославији и Титу и не изражава бојазан од истраге и суђења пред међународним судом.

Док су његови говори у време немачке окупације упућени јавности били испуњени емоцијама и политичком борбеношћу према комунистима дотле је његова анализа стања у коме се налазила Србија 1941-45 у меморандуму упућеног Ајзенхауеру заснована на војним фактима и његовом виђењу војнополитичких збивања. У сваком случају оцене изнете у Меморандуму свако може тумачити и осуђивати, према свом идеолошком становишту. Време је, чини се, већ проверило, ваљаност његових оцена.

Мишљене присталица Милана Недића

О Милану Недићу објављено је много радова, посебно у емиграцији. Чланак Боре Драгашевића под насловом *Генерал Милан Недић* како је објављен у књизи *Десна Србија*

сажетак је једног погледа на историјску улогу Недића.

[\[15\]](#)

Милан Недић рођен је 1877. г. у Гроцкој. Његова мајка беше унука Николе Михајловића, чувеног устаника из Првог устанка 1804. Гимназију је завршио у Крагујевцу а Војну академију у Београду а потом и Вишу војну академију (1904). 1908. постаје ордонанс Краља Петра I. Учествује у балканским ратовима и првом светском рату да би 1934. постао начелник генералштаба а потом и командант армије и министар војни. Пошто су Италијани октобра 1940. „грешком“ бомбардовали Битољ а претходно се искрцали у Албанију и објавили рат Грчкој Недић као министар војни предлаже влади да објави рат Италији и тако је избаци са Балкана и олакша положај нашој војсци у случају напада Хитлера. О томе је, каже Драгашевић, исцрпно писала америчка новинарка Рут Мичел. [\[16\]](#)

Принц Павле и влада одбили су овај предлог те је Недић одступио са положаја. У то време Хитлер се спрема за напад на Енглеску а за савезника има Стаљина од кога добија жито, нафту и остало. Данас је, вели Драгашевић, познато да је између југословенских комуниста и усташа био потписан у сремскомитровачком затвору пакт о рушењу Југославије и овако цитира М. Ћиласа: „Ми смо имали заједничког непријатеља. Обоје смо мислили да Југославију треба разорити.“

[\[17\]](#)

У априлском рату 1941, каже Драгашевић, Недић се затекао на месту команданта групе армија у Скопљу где се жилаво супротставио Немцима и тукао се са њима у Качаничкој

клинсури. После капитулације Недић је интерниран од стране Немаца. Формира се НДХ, Бугари, Арбанаси, Мађари деле Југославију. Одредбама Хашке конвенције, чији је потписник била Југославија, наставља Драгашевић, побеђена страна се обавезује да обезбеди мир и ред на окупираној територији, или ће окупатор имати право да за своје обезбеђење узима таоце и да за сваког свог погинулог војника стреља одговарајући број талаца како би завео ред. У окупираној Србији овај однос је био 1:100. Након напада Немаца на СССР Стаљин очајнички тражи од југословенских комуниста да отпочну своју револуцију и пламен грађанског рата захвата ужу Србију праћен немачким казним експедицијама и стрељањима талаца. Немци се позивају на одредбе Хашке конвенције и траже мир и ред у Србији или ће у противном они сами „решити“ за свагда проблем Срба на Балкану. Стављају до знања да ће, ако се ситуација не смири, поделити Србију: Бугари ће добити на управу источну Србију до Мораве, Мађари Војводину и умирити Србе на свој хунски начин, Арбанасима ће поред Косова и Метохије добити да окупирају сву територију коју могу да држе под контролом, на западу Србије усташама ће дати да пређу Дрину и запоседну Шабац, Мачву и Поцерину и евентуално се споје са Бугарима на Морави; Италијани ће добити Црну Гору, Далмацију и део Босне и Херцеговине. Немци су, каже Драгашевић, планирали да се извуку из градова и задрже комуникацију Београд-Ниш-Скопље-Солун и Софија а њихове победе над СССР-ом држале су их у опијености тако да су пошто пото желели чисту ситуацију у Србији.

Са своје стране југословенски комунисти испуњавају жеље Москве да би олакшали борбу совјетским армијама. Југословенски комунисти попут Брозовог министра Аврама Левија, подсећа Драгашевић, у „Ужичкој Совјетској Републици“ поручују да уколико Немци униште цео српски народ, Руси ће Србију населити Кинезима! У том часу народни прваци, међу којима је и Александар Белић моле генерала Милана Недића да се прими тешког бремена и спасава српски народ. [\[18\]](#) Он између части и жеље да помогне да се спасе народ који страда у НДХ и дугим крајевима одлучује да прихвати предлог Немаца и формира владу у окупираној Србији. Из Павелићеве Хрватске у Србију долази 86.000 деце и око пола милиона одраслих особа и неколико десетина хиљада Словенаца. Недић покушава да нормализује живот у окупираној Србији, гуши комунистички устанак и протерује комунисте из Србије чиме је те јесени и зиме 1941/42 народ спашен биолошког истребљења. Драгашевић наводи да је у „Недићевој Србији“ живот изгубили 30.000 људи, било у грађанском рату било од Немаца. У исто време у НДХ убијено је преко 750.000 Срба.

Драгашевић на крају поставља питање: да ли је став генерала Недића имао историјски преседан у нашој историји. Наводи бројне примере. Краљевић Марко, вазал Отоманског царства, гине у бици на Ровинама 1394. у борби против хришћана, Царица Милица даје султану Бајазиту своју најмилију ћерку Оливеру у харем, деспот Стефан Лазаревић у бици код Никопоља 1402. ратује на страни Отоманске империје, Милош Обреновић помаже Турцима да угуше Хаџи Проданову буну. [\[19\]](#)

Поред примера из наше славне историје, Драгашевић наводи судбину становника два енглеска острва у Ла Маншу која су заузели Немци на почетку другог светског рата. Немци су позвали енглеског председника општине и саопштили му, да очекују да се Енглези понашају сховно одредбама Хашке конвенције или ће у противном узети таоце и стрељати их ако почну напади на Немце на острву. Ни један Енглез није стрељан иако је Британија ратовала против Немачке. И баш тада, док су Немци мирно боравили на острву Џерси, енглески спикер, господин Харисон, преко Бибисија позивао је Србе на устанак против Немаца, примећује Драгашевић. Али најважније питање је шта се десило са енглеским председником општине после рата? Он је, вели Драгашевић, добио енглеско одликовање јер је спасавао Енглезе за време рата!

Трагом смелог поређења – Милан и Чедомир

У политичкој полемици аналогije и поређења погодна су средство јер дају темпо и убедљивост полемичару који их користи. Извођење сличности између Милана Недића, с једне стране, и елдепеоваца и тзв. другосрбијанаца са друге, због актуалности политичког тренутка и љутих партијских препирки све је омиљеније у нашим текућим страначким одмеравањима. Пошто је тешко поредити личности и странке из различитих епоха овде се прибегава директном поређењу две личности, Милана Недића и Чедомира Јовановића који оличавају стање духа и политичких уверења у времену коме припадају.

Припреме и развојни пут. Обе личности, Недић и Јовановић, на чело Србије дошле су скоро изненада. Недић је после дуге војне каријере у 64. години живота ступио на место председника владе у ратном времену. Неки кажу да се добро држао у априлском рату 1941, други тврде супротно. Он је једини командант армије који није пао у заробљеништво. Како год, на његов терет стављене су десетине хиљада жртава грађанског рата у Србији. Али трезвеном уму није далека мисао да Недићева влада није била самостална а да је у Београду, поред Недића, био и Штаб војноуправног команданта Србије са преко 700 службеника и немачке посадне дивизије распоређене по Србији. [\[20\]](#)

Јовановић је у периоду 1998-2003 године, од 27. до 32. године живота прешао дуг пут: од члана Демократске странке, посланика у Скупштини Србије, потпредседника странке, шефа посланичке групе ДОС-а, до потпредседника владе Србије као студент-апсолвент драмских уметности. [\[21\]](#) Изгледа да их је судбина непогрешиво одабрала. Првог као искусног официра за цивилну управу у окупираној Србији а другог у

Србији која се спрема за окончање спектакла на евроазијској сцени жељној нових јунака, позоришних илузија и освежавајуће драматургије.

Идеологија и околности. Генерал није био четник нити партизан, али је био идеолошки противник комуниста од почетка до краја рата. Док су политичка опредељења Љотића и Михаиловића имала југословенску ноту Недић је у време окупације заговарао окупљање Срба. Михаиловића је сматрао наивним а у време рата сликовито скицира трагични портрет ђенарала Драже у говору од 26.3.1944: „Кад Дража није хтео да даје Енглезима онако и онолико колико су они желели, просто су га одбацили као исцеђен лимун. У енглеској рачуници појавио се нови фактор несрбин Јосип Броз звани „Тито“. Њему су се Енглези више зарадовали но Дражи... Енглези веле, њему ћемо дати све, јер се он бори противу Немаца место нас. Нека гину други, што да се пролива аристократска плава енглеска крв. Енгези ће и даље ратовати памећу, а они крвљу и мртвим главама.... Јуче су уздизали Дражу, данас вичу доле. Пре су Краља Петра и његову југословенску владу ковали у звезде, злоупотребљавали лондонски радио позивајући Србе да устану на оружје. Сад им не треба Краљ Петар ни југословенска влада.“

[\[22\]](#)

Чедомир Јовановић и његове присталице, по радикализму дорасли комунистима, данас позивају на пацифизам у односу на евроатлантске силе али једновремено подстичу незадовољство и напетост (НВО и телевизијске станице), најчешће сасвим тривијалним поводом (права пчела и сл). У Недићево време комунисти су позивали на препаде и подстицали сукобе са окупационим трупама. Данас нико у Србији не позива на устанак против америчких трупа у Тузли и Бондстилу (или масакре америчких војника) нити би ти позиви нешто променили. Након кумановске капитулације 1999. и промене власти 2000. Србија је престала да постоји као државни субјект способан да учествује у међународним односима али остале су необуздане и хировите масе, импулсивне и прожете незадовољством и слободарством.

У време рата Недић се прибојавао панцер дивизија, Јасеноваца, комуниста, владе у Лондону, Британаца. Кога се данас плаши Чедомир Јовановић, политичко чедо угледне комунисткиње и ловца на српски национализам? Голих и босих Срба који блогују по „екстремистичким“ сајтовима? На кога се ослањао Милан Недић а на кога се ослања острашћена мањина србофоба у Србији? Миланов гуру није био Нојбахер нити је фелдмаршал фон Вајкс био његов партнер у црноберзијанском бизнису.

Став према пријатељу и непријатељу. Генерал Недић после мартовског преврата 1941. није имао илузије о значењу непријатељске политике НДХ, Хортијеве Мађарске и

Бугарске нити је тајно (ваљда би се до сада то сазнало) уступао српске територије. Српска политичка номенклатура после преврата 2000. свим силама ради на разбијању заједничке државе Србије и Црне Горе и регионализацији Србије која би била слабија од оне под Немцима.

Судбина негдашних и данашњих министара. Већина министара из Недићевог кабинета су погубљени а сасвим је извесно да ће већина министара која је владала у времену америчке доминације источном Европом бити слободни грађани после њеног слабљења. Удес генерала Милана Недића и маршала Петена речито говори о вођама и будућности двају народа. Један се смањује и служи за подсмех а други чува славу и снагу времена успона.

Однос према жртвама грађанског рата. Док се Недић бори да прихвати избеглице из НДХ данашња власт у првом плану има разјашњење наводних српских злочина (1991-1995) произведених у медијима велесиле која нас је пропагандно и војнички поразила (Маркале, Сребреница) управо на простору који је у време другог светског рата припадао НДХ. Чак је штампа у Недићевој Србији протестовала против злочина над Србима које је чинила НДХ, Хортијева Мађарска и Бугарска.

Однос према језику. Док НДХ измишља коријенске новописе, скочањена влада Недића покушава да уреди правопис српског језика. [\[23\]](#) Данас слободна и демократска Србија мирно гледа на покушај да три језикословца Миленко Перовић из Војводине Српске, Људмила Васиљева из Украјине и Јосип Силић из Хрватске састављају нови црногорски језик. И ћути.

Мотиви, онда и сад. Изгубивши сина, унуче и снаху неку недељу пре пристанка да образује владу, Недић је могао имати три мотива да се прихвати састављања владе окупиране Србије: 1) материјални, да се обогати користећи окупацију и наклоност Немаца, 2) да се освети неистомишљеницима или 3) морални, да као марионета окупатора избавља људе јер држава може пропасти али не и народ.

Који је био мотив владајуће врхушке у октобарском пучу 2000? Званично се каже да су данашње вође Србије желеле да демократизују друштво, обнове земљу, поправе живот грађана. Осорнији превратници тврде да су дошли да подуче прост и затуцан народ. Оставински постуници нових богаташа после 2000. вођени у надгледаној дискрецији

понајбоље говоре о мотивима скорашњих превратника.

Јавни иступи. Говори у којима Милан велича Немачку нису ништа више од демагогије представника пораженог и уstraшеног народа. Реторика данашње српске политичке врхушке почиње новом Европом и завршава новом Европом, док Недићеви говори почињу и завршавају српском слогом у новој Европи.

Историјски напредак у минулом грађанском рату. Утешно је што се у балканском рату с краја 20 столећа избегао сукоб четника и партизана у РС, РСК, Црној Гори. Велики напредак ће бити ако се за двадесетак година при новој светској прерасподели моћи избегне сукоб православних и муслимана. Посебно ако имамо у виду да је иницијатор стварања мезарја у Сребреници нови Калај под именом Волфганг Петрич, високи прелат бечке политике и одани „пријатељ” измирења православаца и муслимана. Чињеница да „случај Сребреница” нису у медије лансирали Изетбеговић и Мустафа Церић довољна је за разумевање мотива и циљева истребљивачког рата. Тешко је смишљати историјске догађаје, али вешти аустријски дипломата, достојан потомак Монархије, завадитељице народа, има и смелост и моралну бескрупулозност.

Ако Милана Недића упоредимо са Чедомиром Јовановићем ми се одричемо права да до краја истражимо ужас грађанског рата који је одсликавао замршене игре великих сила на малом простору Балкана. За организаторе пуча 27.3.1941. и преврата 5.10.2000. између Недића и Јовановића нема разлике јер су они на сцену ступили када је игра завршена. За нас није неважно то што је Недић био противник комуниста а Јовановић њихов аветињски наследник, осим ако не желимо да јавно признамо да је између октобра 1944. и октобра 2000. Београд био град слободе, узорног плурализма и правде. Скидања Недићеве а не Брозове слике из историје предузео је Ивица Дачић, вођа српских транзиционих социјалиста. [\[24\]](#) Овим је затворен круг комунистичке искључивости.

Нови називи зараћених страна

Савременици обнављају грађански рат из средине прошлог века тако што противприродно деле Србије на Прву, Другу и Трећу. Поделу је олако прихватио део наше политичке јавности пошто нумерички називи прикривају стара имена зараћених страна. Уз све, сукоби су замагљени бројним спољнополитичким збивањима те промиче да се народ побунио против наметнутих политичара и интелегената, онаквих какве А.

Обнова грађанског рата

Пише: Славољуб Лекић
петак, 09 октобар 2009 16:53

Рајс описује као невољу по друштво.

Но, ко су припадници праве Србије? Истински изданак Србије тзв. Први Срби јесу Његош и Никола Тесла, Јован Цвијић (који је своје знање поклонио на ползу градитеља наше гробнице Југославије) Вук и Мркаљ који су допринели да имамо језик којим данас говоримо и који је плодна ливада на којој наша дојучерашња браћа Хрвати, Црногорци, Словени муслимани испасају своје језикословце, први Срби једине Србије су и Стеван Мокрањац, Јован Дучић, Иво Андрић и Меша Селимовић.

Прихватање неметнутих подела данас значи саглашавање са геополитичким смицалицама великих сила. Ако Срби желе да се кроз наводну бригу комунистичке историографије и политике за антифашизам и демократију сачувају тековине грађанског рата од 1941-1944 вероватно их нико у томе неће спрачавати. Буде ли свака велика сила (можда већ јесу?) прихватила под свој скут по неку од тих пет-шест Србија страдаће држава и народ.

Обнова Југославије – Југосфера

Део санитарног кордона била је Краљевина Југославија, касније и комунистичка Југославија, а данас се ова идеја поново оживљава на понижавајуће једноставан начин серенадом о некаквој Југосфери и роматичним причама о сарадњи између Срба и Хрвата (нови облик „економског“ братства и јединства). [\[25\]](#) Неметнута подела Србије олакшава овај захват. Утолико је значајнија расправа о подобној историографији будући да потомци комуниста стоје на бранику било нове Југославије, Југосфере или неке друге сложене заједнице у коју ће, ако затреба, заложити и последњег Србина. Зато се медијски рат против заговорника преиспитивања комунистичке историографије води уз нови пројект Југосфере која би се уденула између Русије, са једне стране, и Немачке и Италије са друге. Ми немамо разлога да идемо у сусрет политици која може да однесе нове животе. Уосталом, две приложене карте, једна доспела са западне а друга са источне стране пре су опомена него подстрек балканским народима.

Обнова грађанског рата

Пише: Славољуб Лекић
петак, 09 октобар 2009 16:53

